

Najpotężniejszych i najstarszych drzew o walorach pomnikowych, o piersznicy powyżej 100 cm jest aż 16 egzemplarzy, są to:

- 6 wiązów szypułkowych,
- 6 dębów szypułkowych,
- 1 kasztanowiec biały,
- 2 jesiony wyniosłe,
- 1 klon jesionolistny.

Do osobliwości dendrologicznych parku należą:

- pojedyncze okazy pomnikowych wiązów szypułkowych o piersznicy 200, 186, 149 cm (wiek może dochodzić nawet do 250 lat)
- miłorząb dwuklapowy *Ginkgo biloba*.

Pod względem struktury wiekowej zadrzewienie parkowe jest bardzo urozmaicone. Najstarsze drzewa mają 180 – 250 lat, jest ich kilkanaście. Pozostałe klasy wiekowe są znacznie częściej reprezentowane, ale można zauważyć duży udział drzew młodych (do 40 lat).

3.3. Runo i warstwa krzewów

Runo w parku jest ubogie. Przeważają samosiewy klonu zwyczajnego, dębu, robinii i wiązu. Z roślin zielnych występują tu najczęściej: podagrycznik zwyczajny, mniszek lekarski, fiołki i pokrzywa. W miejscach prześwietlonych rosną trawy. W kilku miejscach płoży się bluszcz, całkowicie pokrywając ziemię i tworząc przepiękny „dywan”. Największą powierzchnię zajmuje w północnej części parku.

Krzewy są tu reprezentowane głównie w formowanych żywopłotach, gdzie dominuje ligustr, śnieguliczka. Występują tu także zarośla wierzbowe, łozowe w obrębie zarastających stawów oraz kilka iglaków, hortensje, berberys i róże w formowanych klombach.